

Галина Антончук, 1967 р.

ЖИТТЯ ТАКЕ, ЯКЕ ВОНО Є

Галина Григорівна Антончук прожила нелегке життя, але коли вона прийшла на Рівненський льонокомбінат, відбулися зміни на краще

Мої сумні спогади

Галині Григорівні було важко згадувати те далеке минуле, від якого в очах з'являлися сльози. Коли все вже далеко позаду, то ніби його й не було, а згадавши, повертаєшся у той складний час, котрий відтворює реальні події прожитого.

— Мої батьки проживали в селі Плаваничі Хелмського району Люблінського повіту (Польща), а у 1945 році їх переселили в Україну, — розповідає пані Галина. — Першим місцем їхнього проживання було Запоріжжя. Пізніше вони переїхали у Дубно, де у 1946 році народилася я. Батька тягнуло до землі і він обрав село Крилів, недалеко від Дубно.

Там оселилася і проживала їхня родина певний час. Крилів село старовинне. Старожили про нього розповідають по-різному. Легенда походження назви села така: «Якось зимою у село прилетіла велика, чорна птаха, розміром як 10 ворон. До літа висиділа вона пташенят. І

Галя стала сама господарювати у батьківському домі. Біля хати було 50 соток городу, які потрібно було обробляти. Галина мала господарство: корову, свиней, курей, собаку та кота, щоб не так самотньо було. Навколо хати горіли різнобарв'ям квіти, бо їх так любила мама. У саду росли яблуни, черешні та груші, які дарували щедрий урожай. Галина до роботи була звична, бо не було на кого покластися. Господарювала сама: косила сіно, заготовляла на зиму все необхідне. Ходила у колгосп згрібати сіно, скиртувати солому, возити зерно на тік та ін. Три роки вона працювала у ланці, вирощувала цукрові буряки.

Прикраси на новорічну ялинку Галина робила власноруч, а на Пасху виготовляла писанки. Усе вона вміла, лише ткати не виходило, то це робила її старша сестра. Зимою жінки займалися вишиванням, в'язанням, прядінням, пошиттям різних речей та дерли пір'я. Дівчата сходилися на вечорниці. Гуртом ходили до клубу.

Без родинної допомоги мені

Робота в уточному цеху, 1970р

тягнуло до землі і він обрав село Крилів, недалеко від Дубно.

Там оселилася і проживала їхня родина певний час. Крилів село старовинне. Старожили про нього розповідають по-різному. Легенда походження назви села така: «Якось зимою у село прилетіла велика, чорна птаха, розміром як 10 ворон. До літа висиділа вона пташенят. І одного разу, коли вона полетіла за здобиччю, то прилетів старий крук і закльовав малих пташенят. Мати-птиця, повернувшись, впала на гніздо і довго квилула. Потім піднялася у небо, склала крила і упала ниць на землю». Два крила – то два пагорби, що є у Крилові. Вони мають форму крил.

У Крилові жило багато чехів. Село раніше було оточене валом. Чехи внесли великі зміни у розвиток цього села. Вони почали вирізувати ліси, мали хмільниці, де вирощували хміль, чим забезпечували селян роботою. Чехи мали свою школу, до якої приймали і крилівських дітей. Чехи навчили українців садити картоплю різаною, бо до того ми завжди садили цілою. Багато чого селяни переймали від чехів. Вони вміли гарно господарювати.

Тато Галини – Григорій Степанович – працював у колгоспі, доглядав за кіньми. Мама – Марія Василівна – вирощувала у ланці цукрові буряки. Коли Галині було 10 років, то померла її мама, а через 4 роки й тато. Залишилася дівчинка круглою сиротою. Нікому було приголубити, розчесати волосся, порадити... Такі діти дуже рано дорослішають. До них мама приходять тільки у вісні.

Жила Галинка зі своєю старшою сестрою, ходила до школи. Коли сестра вийшла заміж, то Галині було лише 17 років. Сестра перейшла жити до свекрухи, а

ці, вирощувала цукрові буряки.

Прикраси на новорічну ялинку Галина робила власноруч, а на Пасху виготовляла писанки. Усе вона вміла, лише ткати не виходило, то це робила її старша сестра. Зимою жінки займалися вишиванням, в'язанням, прядінням, пошиттям різних речей та дерли пір'я. Дівчата сходилися на вечорниці. Гуртом ходили до клубу.

– Без родинної допомоги мені було дуже складно, – говорить Галина Григорівна. – Тяжка фізична праця відобразилася на моєму здоров'ї. Я захворіла і потрапила до лікарні. Лікарі порекомендували змінити роботу. Довго роздумуючи над різними варіантами, я зупинилася на виборі Рівненського льонокомбінату.

Льонокомбінат – моя доля

Коли Галина Григорівна прийшла на льонокомбінат, її життя поступово стало налагоджуватися:

– На льонокомбінаті мене гарно зустріли і поселили у гуртожиток. Роботою я була задоволена. На вихідні їздила до сестри Надії у село, допомагала їй на полі.

Спочатку я працювала у КТТ, стрічковому цеху, пізніше перейшла в уточний цех ткацького приготування. Тут, на льонокомбінаті, я відчувала підтримку і турботу, адже мені її так не вистачало. Хто відчув сирітське життя, той знає як тяжко жити без маминої ласки та татової турботи.

На льонокомбінаті Галина зустріла свою долю – Івана Антончука. Він працював вантажником. Вони закохалися і поєднали свої долі. Робити весілля дівчина не мала за що. Але свекруха та сестра Надія взяли на себе організацію та проведення весілля.

Бригада уточного цеху, 1969р

На комбінаті Галина Григорівна отримала малосім'яку. А через деякий час сім'я отримала трикімнатну квартиру, у якій проживають до цього часу. Чоловік передчасно відійшов в інший світ. Галина Григорівна залишилася з двома доньками. Взимку вона займається разом із донькою рукоділлям. Має чимало вишитих картин і серветок, інколи в'яже. А які чудові речі виходять після чудового творіння – декупажу. Ніколи не скажеш, що це ручна робота, мабуть, це тому що вся душа вкладається у її виконання.

– Чи не забули Ви льонокомбінат? Як Ви його згадуєте, – запитую.

– Ви що! Як я можу забути все те, що було у моєму житті пов'язане з льонокомбінатом. Весь процес роботи і досі перед моїми очима: як я приходжу на роботу, вмикаю машину і йде стрічка, а я сліdkую, щоб вона йшла рівномірно, щоб не було зверху на валках намотів. Із грубочесального цеху стрічка льону надходила дуже грубою, тому на стрічковій машині вона вирівнювалася. З рівночної машини вона надходила у прядильний цех. На роботу я приходила о шостій ранку, хоча зміна розпочиналася о 7.00. Потрібно було виконувати норму за зміну, а на комбінат не завжди

надходила якісна пряжа льону. Отож із самого ранку можна було вибрати кращу пряжу. Тому що з неякісної пряді в уточному цеху нитка рвалася, що гальмувало роботу. Я дуже відповідально ставилася до своєї роботи. До мене надсилали дівчат із ПТУ-5, і я їх навчала. Вони гарно переймали мій досвід, і їх відразу ставили працювати самостійно.

Згадується абсолютно все, особливо екскурсійні поїздки в Брест та Івано-Франківськ. У нашій робітничій ідальні готували дуже смачно, завжди були салати зі свіжих овочів. Про нас гарно дбали.

Пенсійний період життя

Пенсійний час життя називають заслуженим відпочинком, хоча Галина Григорівна так не вважає. На її долю випали свої навантаження. У Ростові проживав її самотній брат Євген. Він переніс інсульт, інфаркт і дуже хворіє. Його Галина Григорівна забрала до себе і доглядає. Доглядати важкохворого справа не з легких, бо й сама не має здоров'я. Але залишити брата напризволяще вона не могла. Бо хіба це по-Божому залишити немічного на самовиживання?! Вона вчинила як справжня християнка. Нехай Бог посилає

її сили та здоров'я нести цей хрест долі.

Галина Григорівна живе у багатоповірхівці, але прищеплена любов до землі кличе її. Вона облаштувала собі невеличку грядку та обробляє її. Має постійно свіжу зелень і квіти та дарує їх сусідам.

Пані Галина живе спогадами про льонокомбінат:

– Згадую всіх, з ким довелося працювати. Багатьох уже немає на цьому світі, але хороший спогад залишився назавжди. Боліла душа за долю льонокомбінату в період руйнації. Але зараз у душі оселилася надія. І це все завдяки появі у місті Олега Червонюка, людини своєї справи. Я дуже вдячна йому, що він не забуває нас – пенсіонерів. Усі пенсіонери поважають його, бо ніхто про них не згадував, коли вони переступили прохідну з льонокомбінату. Олег Казимирович же згадав, що ми були і ще є, низький уклін йому за це! Привітання зі святами та іменинами дуже приємні для нас. Тому хочеться побажати Вам міцного здоров'я, успіхів у праці, благополуччя за Вашої турботи та благодійності. Нехай Бог береже Вас повсюди, на усіх Ваших далеких і близьких дорогах. Нехай почують у світі, що льонокомбінат таки працює!

Лариса ГЛОВАЦЬКА